

Yaddaşlarda yaşayanlar

Əgər ki, yıxılısam, çinar göstərin...

Nəbi Xəzri söz verdiyi müsahibədən nə üçün imtina etdi?

Onu televiziya da çox görmüşdüm. İlk dəfə yaxından görməyim isə qərribə bir təsadüf nəticəsində olmuşdu. Belə ki, Nərimanov prospektinin (İndi Hüseyn Cavid prospekti) Mikayıl Müşfiq küçəsi ilə kəsişməsindəki "Almaz" zərgərlik mağazası olan bina partlamışdı. Hamı kimi biz – 20-ci sahə deyilən ərazidəki Neftçilər yataqxanasının sakinlərindən üç-dörd nəfər də hadisə yerinə getmişdik.

Bir də gördüm Nəbi Xəzri camaatın arasındadır və kiminləsə söhbət edir. Bayaقدan partlayış haqqında bir-birinə "təfsilat" xarakterli "məlumatlar verən" izdihamın diqqəti qeyri-ixtiyari şairə yönəldi. Otaq yoldaşımız Oqtay soruşdu ki, o kimdir? Dedim, Nəbi Xəzri. Oqtay çıxışa hazırlanmış kimi boğazını arıtlayaraq dedi: "Əgər ki, yıxılısam çinar göstərin, mən ona söykənib arana baxım". Dedim, bəli.

Sonralar Nəbi Xəzri Qoşa qala qapılarının qarşısındakı meydanda Sabir Poeziya günləri münasibətilə şairin abidəsi önündə keçirilən tədbirdə gördüm. Tədbiri professor Abbas Zamanov aparırdı.

Daha sonralar Dövlət Filarmoniyasında onun 50 illiyi münasibətilə keçirilən tədbirdə iştirak etdim. Rəhmətlik Rəsul Həməzətov

ona avar yapıncısı bağışladı və israrla xahiş etdi ki, geyinsin. Yapıncını Nəbi müəllimə geyindirtilər və Rəsul Həməzətov gülərək dedi ki, çox əzəmətli göründün. Nəbi Xəzri-nin cavabı da maraqlı idi: "Bəli, yapıncı məni əzəmətli göstərdi. Ancaq avarlar yapıncısı da möhtəşəm və əzəmətlidirlər."

... 1992-ci ilin sentyabr ayı idi. Mən o günlərdə Dövlət radiosunda işləyirdim. Prezident Aparatından (o zaman məhz elə adlanırdı) Telesirkət rəhbərliyinə tapşırılmışdılar ki, Prezident Əbülfəz Elçibəyin hakimiyyətinin 100 günü münasibətilə görkəmli ziyalıların dediklərini yazaq və efirə verək. Həmsöhbətləri şirkət sədrinin radio üzrə müavini Şamil Məcidov müəyyən edir və bəziləri ilə özü telefon əlaqəsi yaradaraq görüş vaxtını dəqiqləşdirirdi. Bəstəkar Arif Məlikov və şair Nəbi Xəzri ilə görüşməyi mənə həvalə etmişdilər. Arif müəllimlə söhbətimiz efirə gedəndən sonra yaxşı əks-səda verdiyinə görə Nəbi müəllimlə görüşə daha böyük həvəslə getdim.

Nəbi müəllim əvvəllər Teleradio sədrinin müavini vəzifəsində çalışdığına görə kollektivdə hamı onun xasiyyətini bildirdi və ona görə də işdə mənə demişdilər ki, bugünkü həmsöhbətin müsahibə verməyə o qədər də həvəs göstərmir. Amma deyilən olmadı.

Onun iş yerinə – Korqanov, indiki Rəsul Rza küçəsində yerləşən "Azərbaycan Dün-yası" Beynəlxalq Əlaqələr Mərkəzinə getdim. Mehribanlıqla qarşıladı. Adımı soruşdu. Dedim. Verilişlərimdən bir neçəsini eşitdiyini

söylədi, məmnun oldum. Çay və şirniyyat gətirdilər və tam arxayın oldum ki, tapşırığı yüksək səviyyədə yerinə yetirəcəyəm.

Bir qurtum çay içib, məqsədimi soruşdu. Dedim, cənab Prezidentin hakimiyyətinin 100 günü münasibətilə görkəmli ziyalıların fikirlərini öyrənmə, təbriklərini lentə alırıq.

Stəkani yere qoydu:

– Bəs gelişinizin məqsədini nə üçün mənə deməmişiniz?

Dedim: – Sizə mən zəng eləməmişəm, sədr müavini zəng edib.

Stəkani bir də götürdü və bir də yere qoydu:

– Bəlkə də ölkədə Əbülfəz Elçibəyi ən yaxından tanıyanlardan biri də mənəm. O, həqiqi vətəndaşdır, məsuliyyətli ziyalıdır, tanınmış alimdir, yaxşı insandır... Amma, o siyasətçi, dövlət adamı deyil, axı! Niyə mənə istəmədiyim müsahibəni verməyə təhrik edirsiniz? Şamil Məcidova deyin ki, Nəbi Xəzri bu məzmununda müsahibə vermək istəmədi. Soruşsa nə üçün, deyin ki, o, öz müsahibəsini Prezidentin bir illiyinə saxladı.

Sonra səsinə bir az mülayimləşdirdi ki, mən çox da pert olmayım:

– Gələn ay mənim xarici səfərim olacaq. Qayıdandan sonra gələrsən, bir söhbət yazarıq.

Mən səsyazanın mikrofonunu yığışdıraraq ayağa qalxanda:

– Yox, yox, o çay qismətinizdir, çayı için – dedi ki, vəziyyət bir az da mülayimləşsin.

Lap sonralar – 1998-ci ilin oktyabrında ulu öndər Heydər Əliyevin Prezident kimi ikinci dəfə andıçməsindən sonra Nəbi müəllim təbrikinə yazmışdım.

Allah rəhmət eləsin!